3 Ioan - Comentarii F. B. Hole

Sub anumite aspecte, Epistola a treia a lui Ioan se aseamănă foarte mult celei a doua, dar cât priveşte tema principală, este invers, deşi formând un adaos al ei, cum vom vedea în curând.

Ca şi Epistola a doua, este o scrisoare de ordin privat, dar conţinând în ciuda conciziei ei, o învăţătură de o asemenea importanţă încât Duhul lui Dumnezeu i-a dat un loc fix în Cuvântul inspirat, chiar dacă este un loc mic.

Vers. 1 Nu putem spune cu certitudine dacă Gaiu, căruia îi este adresată epistola, trebuie să fie identificat cu unul sau altul dintre cei care poartă acest nume şi despre care vorbeşte Scriptura. Gaiu din Fapte 19: 29 era din Macedonia. Gaiu din Fapte 20: 4 era din Derbe, un oraş din Asia Mică. Gaiu din 1Corinteni 1: 14 era un corintean şi era aproape sigur Gaiu din Romani 16: 23, gazda apostolului Pavel. Acest Gaiu se poate foarte bine să fi trăit până la o vârstă foarte înaintată şi să fie exercitat încă ospitalitatea când scria Ioan. Dacă aşa era, ne prezintă un tablou foarte fericit a cineva care nu a încetat să facă binele.

3 Ioan 2

Oricine ar fi, Gaiu din epistola noastră ne este prezentat ca un sfânt caracterizat de prosperitate spirituală. Ioan aduce mărturie în versetul 2 că sufletului lui îi mersese bine în aşa măsură încât nu putea să dorească decât ca sănătatea lui fizică să fie egală cu sănătatea sa spirituală. Există perioade ale anului în care ne exprimăm urările şi dorinţele unul pentru celălalt. Facem deseori, într-adevăr, asemenea urări? Nu des, ne temem! Ne întâlnim şi ne informăm: „Ce mai faceţi?” şi considerând că este de la sine înţeles că întrebarea priveşte trupul nostru, răspundem cu bucurie (ca regulă generală): „Foarte bine, mulţumesc.” Dacă întrebarea ar fi: „Ce face sufletul dumneavoastră?”, ce am răspunde?

3 Ioan 3

Siguranţa pe care Ioan o avea cu privire la prosperitatea spirituală a lui Gaiu nu provenea din contacte personale pentru că erau departe unul de celălalt şi comunicau prin scrisoare. Ea provenea din mărturia altuia. Anumiţi fraţi sosiseră în localitatea lui Ioan şi îi vorbiseră de Gaiu. Ce spuseseră mărturisea despre faptul că adevărul rămânea în el şi că se exprima în viaţa lui, pentru că umbla în adevăr. Ceea ce este în noi se manifestă în afară în activităţile noastre.

Domnul Însuşi aşezase principiul că „din prisosul inimii vorbeşte gura” (Matei 12: 34). Găsim aici un alt principiu de viaţă care merge cu: ce rămâne în noi caracterizează umblarea noastră. Dacă minciuna lui Satan rămâne în noi, nu putem umbla decât în mod fals şi necinstit vizavi de Dumnezeu. Când adevărul este în noi prin Duhul lui Dumnezeu (cum am văzut apropo de 2Ioan 2), umblăm în adevăr, chiar dacă umblăm în mijlocul acestei lumi necinstite. Umblarea unui creştin trebuie să fie lumină în mijlocul întunericului şi adevăr în mijlocul erorii.

3 Ioan 4

În Epistola a doua, Ioan ne spune că se bucurase foarte mult să-i găsească pe unii din copiii doamnei umblând în adevăr. Aici face chiar un pas mai departe spunând că nu există bucurie mai mare decât aceasta. Gaiu pare să fie inclus în expresia „copiii mei”. Dacă aceasta înseamnă că a fost convertit prin intermediul lui Ioan, aceasta ar vrea să spună că nu este unul dintre ceilalţi Gaiu menţionaţi în Scriptură. Totuşi aici Ioan foloseşte probabil acest cuvânt de manieră personală, cum o face foarte clar în prima lui epistolă (2: 1; 3: 7; etc.). Avea un interes patern faţă de toţi sfinţii care intrau în sfera slujirii lui. Petru îi avertizase pe bătrâni să nu lucreze „ca dormind peste cei daţi” lor (1Petru 5: 3). Prin exemplul lui, Ioan ne arată că adevărata atitudine a unui bătrân este cea a unui tată plin de dragoste şi de grijă faţă de copiii săi. Ar fi fost bine dacă cei care au exercitat responsabilităţi printre credincioşi ar fi urmat paşii săi.

3 Ioan 5-7

În versetele 5, 6 şi 7, descoperim ce îl împinsese pe apostol să scrie astfel. Fraţii care veniseră şi mărturisiseră adevărul care era în Gaiu, erau evident lucrători umili în slujba Domnului, faţă de care arătase ospitalitate şi pe care îi ajutase să-şi urmeze călătoria. Dragostea pe care le-o arătase şi slujba pe care le-o făcuse, pur şi simplu pentru că Îl slujeau pe Domnul şi plecaseră în Numele Său, era o dovadă clară a adevărului care era în el, cu atât mai mult cu cât îi erau străini.

Sfârşitul versetului 5 ar putea lăsa să se presupună că era vorba de două categorii de persoane: 1) fraţii şi 2) străinii. Cea mai bună lectură confirmată pare să fie totuşi: „faţă de fraţi şi [chiar faţă de cei care sunt] străini”. Era drept să slujească fraţilor care îi erau binecunoscuţi; dar a sluji fraţilor care îi erau complet necunoscuţi, pur şi simplu pentru că slujeau acelaşi Stăpân, însemna într-adevăr a lucra „cu credincioşie”. Adevărul este că sfinţii sunt una şi că Numele Domnului Isus îi leagă între ei pe toţi cei care slujesc împreună în Numele Lui şi această dragoste este puterea care cimentează în cercul creştin. Gaiu era credincios acestui adevăr. Era în el şi umbla în el.

Nu numai că aceşti fraţi plecaseră pentru Numele Său, ci şi luau un loc de dependenţă faţă de Stăpânul lor. Nu luau nimic de la cei dintre păgâni (sau: naţiuni), deşi circulau printre ei şi le predicau Cuvântul. Arătau cu claritate că nu căutau nici un profit de ordin material pentru ei înşişi, ci că ei căutau să dea ascultătorilor lor ceea ce va fi un câştig spiritual pentru ei. În aceasta erau imitatori ai apostolului Pavel, care era el însuşi un imitator al Domnului, care a spus: „Este mai bine să dai, decât să primeşti” (Fapte 20: 33-35).

Aceşti fraţi erau deci cei pe care Gaiu îi primise la el, oferindu-le o ospitalitate de dragoste, deşi la sosirea lor, îi erau necunoscuţi. Nu numai că îngrijise de întreţinerea lor, ci a îngrijit de călătoria lor „într-un mod vrednic de Dumnezeu”. Se părea deci că îi tratase cu o bunătate superioară! Dacă ar fi îngrijit de ei într-un mod demn de un prinţ, ar fi fost minunat, dar o făcuse într-un mod demn de Dumnezeu! Îi considera evident după adevărata lumină. Chiar dacă păreau a fi neînsemnaţi în ei înşişi, erau slujitorii lui Hristos, identificaţi cu Numele care este mai presus de orice nume. Gaiu îi primea ca atare. Îi vedea nu în lumina vreunei aprecieri personale, ci în lumina faptului că erau nişte slujitori ai unui ilustru Stăpân; şi Gaiu umbla astfel în adevăr şi dovedea că adevărul rămânea în el.

Exemplul lui Gaiu este fixat înaintea noastră în Scripturi nu numai ca să-l admirăm, ci ca să-l urmăm. Pe lângă aceasta, nu este doar ceea ce putea eventual face, ceva la care avem dreptul şi care este îngăduit şi la care nici un Diotref nu are dreptul să se opună: este ceva ce trebuie să facem dacă vrem să umblăm în adevăr. Observaţi în versetul 8 folosirea cuvintelor „suntem datori”. Nu se spune: Avem posibilitatea să primim, ci „SUNTEM DATORI să-i primim pe unii ca aceştia”. „Suntem datori” sunt cuvinte care exprimă o obligaţie, nu ceva facultativ. Asemenea oameni suntem datori să primim; adică pe cei care vin cu adevărat în Numele Lui. Dacă nu primimi ASEMENEA oameni, nu umblăm în adevăr.

3 Ioan 8

Pe de altă parte, primind asemenea oameni, suntem „împreună lucrători cu adevărul”. Este o afirmaţie foarte încurajatoare, în special pentru cei dintre noi care poate că nu au daruri strălucitoare. Există pericolul întotdeauna prezent ca cel care are un talant să meargă să îl ascundă în pământ şi să nu facă nimic. Ori, deşi nu avem darul care ne-ar califica pentru a fi predicatori ai adevărului, sau propovăduitori activi ai adevărului într-un fel sau altul, putem totuşi să ne facem partea şi să devenim împreună-lucrători cu adevărul, identificându-ne cu cei care sunt slujitori mai activi, ajutându-i şi având grijă de nevoile lor.

Este frecvent ca adevăratele noastre convingeri şi atitudini să se vadă foarte bine în detaliile foarte mici. În zilele de altădată, Rahav a arătat că ea credea cu adevărat în Dumnezeul lui Israel şi că a trecut de partea Lui primind iscoadele în pace. La judecata naţiunilor în viaţa care urmează să vină, conform cu Matei 25, cei care sunt oile, binecuvântaţii lui Dumnezeu, descoperă starea inimii lor prin faptul că au primit pe trimişii Fiului Omului, care îi consideră ca pe fraţii Săi. Şi astăzi, cei care pleacă în lume cu adevărul, trebuie să fie primiţi, dacă şi noi suntem în adevăr şi dacă suntem împreună-lucrători cu el.

Este inversul instrucţiei conţinute în Epistola a doua. Acolo, credinciosul trebuie să refuze accesul în casa sa celui care nu aduce adevărul şi nu trebuie să se identifice în nimic cu el. Aici fratele, chiar străin, dar care poartă cu staruinţă adevărul pentru Numele Sau, trebuie să fie primit şi suntem fericiţi să fim identificaţi cu el din cauza adevărului pe care îl aduce. În cele două cazuri, adevărul este testul şi toate consideraţiile de ordin pur şi simplu personal sunt puse deoparte.

3 Ioan 9-10

În versetele 9 şi 10, găsim o expunere a stării triste de lucruri dintr-o anumită adunare, ceea ce îl constrânge pe apostol să scrie în acest fel. Nimic nu se spune despre localizarea acestei „adunări”. Probabil nu era acolo unde trăia Gaiu. Diotref era acolo un frate de vază şi este foarte posibil ca Dimitrie menţionat în versetul 12 să fi fost de asemenea. Diotref nu vroia în nici un caz să-i primească pe aceşti fraţi. Lua o poziţie foarte dură împotriva lor, interzicându-le altora să-i primească şi chiar dându-i afară din adunare. Respingeau astfel indicaţiile apostolului.

S-ar părea că acest caz al lui Diotref era cel al unui bătrân sau supraveghetor local domnind peste moştenirea lui Dumnezeu, adunarea, exact ceea ce este interzis în Epistola lui Petru; dacă cineva acţiona astfel nu putea să ia decât o poziţie de nesupunere în raport cu autoritatea apostolică. Cineva care se împotrivea la ceea ce Petru scrisese cu ani înainte, nu avea să se plece acum înaintea a ceea ce era scris de Ioan.

De ce acţiona Diotref astfel? Scuza foarte probabilă era că aceşti fraţi care călătoreau nu aveau autorizaţie şi el ţinea la ceea ce era rânduit şi oficial. Dar motivul subadiacent al atitudinii şi acţiunii lui este demascat de aceste cuvinte: „căruia îi place să aibă întâietate între ei”. Lucrarea acestor oameni era oarecum o provocare pentru locul pe care îl ocupa Diotref şi pe care îi plăcea să îl ocupe. Nu putea deci să îi tolereze.

De nenumărate ori Duhul lui Dumnezeu a lucrat în afara structurilor oficiale şi aceasta merită să fie notat. Au fost astfel profeţi pe care Dumnezeu i-a ridicat în Israel. A fost astfel în cel mai înalt grad în cazul Domnului Însuşi. El era considerat ca un parvenit neoficial de conducătorii religioşi din timpul Său şi autoritatea Sa era puternic contestată (a se vedea Matei 21: 23). Şi Pavel şi-a început slujba în mod neoficial, după cum Galateni 1: 15-23 aduce mărturie. Fapt este că Domnul ridică slujitori după plăcerea Lui suverană şi nu cere nici permisiune, nici sfat de la nimeni. Toate trezirile sau renaşterile din aceste ultime timpuri au fost marcate de acest fapt. Biserica oficială nu a ajutat, când nu s-a opus.

Merită să fie remarcat că, fie în această epistolă, fie în precedenta, singurul test propus cu privire la cei care mărturisesc că sunt slujitori ai Domnului, este cel al adevărului. Îl aduc sau nu îl aduc? Dacă apostolii ar fi întreprins să autorizeze şi să trimită predicatori ai Cuvântului, sau dacă ar fi numit un comitet să o facă, prezenţa sau absenţa autorizaţiei ar fi fost testul. Trăim într-o lume în care autorizaţiile omeneşti de acest gen abundă şi rezultatul este evident. Oamenii având autorizaţia cea mai bună se înmulţesc, dar nu aduc adevărul. Folosesc autorizaţia pentru a acredita eroarea pe care o răspândesc, ceea ce este un rău nemaipomenit.

Este o idee foarte răspândită că omul trebuie să acrediteze mesajul – Un Anume este hirotonisit(ordinat) cum se cuvine, deci ce spune trebuie să fie just. Sau aceasta poate lua forma următoare: Un Anume este atât de bun, atât de serios, atât de dotat, atât de spiritual, că nu se poate înşela. Dar principiul este în întregime fals. Principiul adevărat este tocmai contrariul. Mesajul acreditează omul. Cuvintele Domnului din Luca 9: 49-50 enunţă în mod practic acest principiu şi el este clar şi definitiv hotărât în Epistolele a doua şi a treia ale lui Ioan. Cât de important este deci de a fi bine întemeiat în adevăr pentru a-l putea folosi ca test.

Acţiunii lui Diotref nu-i lipsea nicidecum energia. Nu primea aceşti fraţi străini şi îi împiedica pe alţii să o facă. Nu îi vroia în adunare. Şi mai mult, nu vroia să îl primească pe apostol, cel puţin cât priveşte autoritatea sa şi vorbea împotriva lui cu rea voinţă. Este foarte posibil că el considera că vigoarea sa era o dovadă de credincioşie faţă de ordine şi demnitate. Dar aceasta nu avea ca rădăcină decât vechiul fariseism al iubirii poziţiei şi întâietăţii. Credinciosul era Gaiu, nu el (a se vedea v. 5).

Se poate ca alungarea acestor fraţi din adunare să nu fi fost o excomunicare formală, pentru că era o acţiune personală şi nu a adunării; dar este evident, nu le mai acorda nici un loc şi nici o libertate în adunare. În acelaşi fel, expresia „nu ne primeşte” nu vrea probabil să spună că nu îl primea pe Ioan la frângerea pâinii, pentru că Ioan era departe. Înseamnă că nu primea autoritatea sa de apostol şi făcea tot ce putea prin cuvinte răuvoitoare pentru a-i submina autoritatea în mintea celorlalţi.

3 Ioan 11

Ori aceasta nu era decât „rău”, cum arată versetul 11 şi noi nu trebuie să îl imităm. Credem solemn că „a defăima cu vorbe rele” slujitorii Domnului este o plagă dureroasă în zilele noastre. Este o viclenie clasică în controverse să înnegreşti caracterul celui ale cărui argumente nu le poţi combate, dar este de două ori de dispreţuit când se permite aceasta printre cei care trebuie să lupte pentru adevăr. Să ne abţinem şi să imităm ce este bine.

În ultima parte a versetului 11 avem un nou exemplu al felului abstract de a raţiona al apostolului cu privire la bine şi la rău; am face bine să îl lăsăm să lucreze cu toată puterea în conştiinţele noastre. Cum stăm în această privinţă? Suntem din Dumnezeu sau nu L-am văzut?

3 Ioan 12

Dimitrie este pus înaintea noastră ca un exemplu care este bun de urmat. Toţi ştiau că făcea binele şi Ioan însuşi dă mărturie despre aceasta. Dar mai presus de toate, adevărul însuşi dădea mărturie despre el. Adevărul ne prezintă un etalon de referinţă infailibil cu privire la ce este bun şi dacă acest caz al lui Dimitrie era exprimat la lumina adevărului, adevărul însuşi dădea o bună mărturie în favoarea sa. În cele din urmă vom fi cu toţi examinaţi la lumina adevărului când vom sta înaintea judecăţii lui Hristos. Ce se va spune despre noi? Bine sau rău?

3 Ioan 13-14

Mica noastră epistolă se termină într-o manieră foarte similară celei de a doua epistole. Cu Gaiu ca şi cu aleasa doamnă, conversaţiile între patru ochi erau într-adevăr preferabile unei comunicări prin scrisoare. Dar la fel cum era urgent să o întărească pe aleasa doamnă împotriva apropierilor subtile ale răului şi aceasta nu suferea nici o amânare, era la fel de urgent să îl întărească pe Gaiu în lucrarea sa de ospitalitate şi de sprijinire a celor care erau în bine şi în adevăr, tocmai când alţii îi respingeau.

(*) În franceză versetul 15 cuprinde „salută-i pe prietenii noştri pe nume”. În română, nu apare numerotarea versetului 15.

În concluzie apostolul vorbeşte de fraţii care erau cu el şi de cei care erau cu Gaiu, calificându-i drept „prieteni”. Aceasta ne trimite la capitolul 15 din Evanghelia sa unde Îl găsim pe Domnul spunând: „Voi sunteţi prietenii Mei, dacă faceţi ceea ce Eu vă poruncesc” (Ioan 15: 14); şi: „V-am numit prieteni pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscut” (Ioan 15: 15). Sfântul ascultător este introdus în această minunată intimitate şi poate deci să fie recunoscut ca un prieten al lui Hristos.În contrast cu Diotref, voluntar şi neascultător, erau cei care erau efectiv prietenii lui Hristos şi aceia erau recunoscuţi ca prieteni de către apostol şi de toţi cei care umblau în adevăr.Terminând, fiecare dintre noi va face bine să îşi pună întrebarea: Dacă apostolul Ioan ar fi printre noi astăzi, m-ar recunoaşte ca PRIETEN?

clickbible.org